

— Можемъ ли прати нѣкого, Нанка, или Кузмана, за Бѣла-Черкова, утрѣ?

Майката го погледнѣ въ недоумѣне. По лицето ѝ се исписа безпокойствие.

— Той може да върви заедно съ нѣкой тукашенъ турчинъ, съ когото се познава. Утрѣ е пазаренъ день въ К. и Рахманларци ходѣтъ да си тѣргуватъ тамъ.

— Ами страшно е, даскале...

— Като има другаръ турчинъ, нѣма страшно... Па татъкъ е мирно... Никой не ще го закачи.

— Че защо ще ги испратишъ тамъ?

— Едно писъмце да занесе на единъ мой човѣкъ, па тозъ часъ да се върне назадъ... Утрѣ по пладня пакъ ще си бжде тукъ.

Тукъ Аврамица си припомни по-първитѣ думи на Бойча и се сѣти съ какво послание искаше той да праца сина ѝ въ Бѣла-Черкова. Лицето ѝ станѣ угрижено.

— Че то, даскале, да попитаме баща му за тая работа.

— Азъ те моля, стрино Аврамице, да се не обажда на бай Аврама... Не можешъ ли извика Нанка скришно да дойде при мене да го видѣ?

Огняновъ знаеше, че бившии му ученикъ го обожаваше и би сторилъ всичко, ако го помолѣше.

Лицето на ханджийката доби строгъ видъ.

— Не, не, не бива безъ Аврамова воля.

— Но бай Аврамъ нѣма да го пустне!

Очевидно, одѣвашната благосклонность на ханджийката поистинѣ. Въ единъ мигъ прѣзъ ума ѝ минахъ хиляди опасности за чедото ѝ, ако трѣгнѣше за Бѣла-Черкова. Ней станѣ нѣкакъ си страшно при тоя страшенъ и чуденъ човѣкъ. Тя вхтрѣшно се раская, че го не отпрати още въ часа, и хванѣ да се озърта безпокойно. Но нейното добро сърдце не допушаше жестока мисль да влѣзе въ главата ѝ.